

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **BAUKRA STAV, družstvo**, nyní se sídlem 602 00 Brno, Vodní 258/13, zastoupeným Mgr. Ing. Jiřím Horou, advokátem se sídlem Brno, Moravské náměstí 15, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí 103/2, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 1. 3. 2011, č. j. 2011/12557-424,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 1. 3. 2011, č. j. 2011/12557-424 **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 22.800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet právního zástupce žalobce, Mgr. Ing. Jiřího Hory, advokáta se sídlem Brno, Moravské náměstí 15.

O d ů v o d n ě n í :

S ohledem na skutečnost, že podle novely zákona o zaměstnanosti provedené zákonem č. 367/2011 Sb., přešla s účinností od 1. 1. 2012 působnost ve věcech správních deliktů podle zákona o zaměstnanosti z Ministerstva práce a sociálních věcí Praha na Státní úřad inspekce práce, proto na straně žalovaného jednal soud v souladu s ust. § 69 s.ř.s. jako s žalovaným Státním úřadem inspekce práce se sídlem v Opavě.

Rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí Praha ze dne 1. 3. 2011, č. j. 2011/12557-424 bylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Úřadu práce

ČR – krajská pobočka v Brně ze dne 12. 1. 2011, č.j. BMA-2011/37095-61-Pok bylo podle § 90 odst. 5 s.ř.s. zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Správním orgánem I. stupně rozhodnutím ze dne 12. 1. 2011 byl žalobce uznán spácháním správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti v platném znění tím, že porušil ust. § 89 zákona, když umožnil svým členům družstva, a to V. K., dle povolení k zaměstnání č.j.: BMA-7797/2009-za msto výkonu práce Obytné domy Pohoda, Brno, vyslán v období od 2. 8. 2010 do 31.8.2010 a od 1. 9. 2010 do 30. 9. 2010 na pracovní cestu k výkonu práce na mstě U Leskavy, Brno-Starý Lískovec, pana V. M., dle Povolení k zaměstnání č.j.: BMA-7798/2009-za místo výkonu práce obytné domy Pohoda Brno, vyslán v období od 6. 9. 2010 do 30. 9. 2010 na pracovní cestu výkonu práce na místě Horácké náměstí 13, Brno, pana I. M. dle povolení k zaměstnání BMA-3277/2009-za místo výkonu práce 156, Brno, vyslán v době od 1.9.2010 do 30.9.2010 na pracovní cestu Práce na místě Česká 5, Brno a pana V. S. k zaměstnání č.j.: BMA-J 023/2010-za místo výkonu práce, vyslán v období od 2. 8. 2010 do 31. 8. 2010 na pracovní cestu k výkonu práce na místě Chalabalova 2, Brno, a dále za spáchání správního deliktu dle ust. § 140 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, kterého se družstvo tím, že jako zaměstnavatel písemně neinformovalo příslušný úřad práce cení zaměstnání cizinců, jimž bylo vydáno povolení k zaměstnání ustanovení 92 zákona o zaměstnanosti, před uplynutím doby, na kterou bylo povolení vydáno, a to nejpozději do 10 kalendářních dnů ode dne, kdy cizinec ukončil zaměstnání; jednalo se o moldavské a ukrajinské státní příslušníky, se kterými byl pracovní poměr u zaměstnavatele ukončen dohodou ke dni 8.10.2010, přičemž Úřad práce Brno-město byl o ukončení zaměstnání těchto osob informován až doručením sdělení družstva o předčasném ukončení zaměstnání dne 25.10.2010, konkrétně pan V. B., M., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-2126/2009-za, ze dne 2. 4. 2009, platné do dne 31. 12. 2010, pan V. B., U., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-2002/2009-za, ze dne 27. 3. 2009, platné do dne 30. 11. 2010, pan V. B., U., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-3260/2010-za, ze dne 29.4.2009, platné do dne 31.12.2010, pan D. D., M., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-5093/2009-za, ze dne 30. 6. 2009, platné do dne 31. 5. 2011, pan T. G., M., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-201 7/2009-za, ze dne 27.3.2009, platné do dne 30.11.2010, pan V. G., U., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-3263/2009-za, ze dne 29.4.2009, platné do dne 31.12.2010, paní O. G., U., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-3286/2009-za, ze dne 29. 4. 2009, platné do dne 31. 12. 2010, pan I. H., U., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-260/2010-za, ze dne 19. 1. 2010, platné do dne 31. 12. 2010, pan M. l., U., povolení k zaměstnání č.j.: BMA3266/2009-za, ze dne 29. 4. 2009, platné do dne 31. 12. 2010, paní M. K., U., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-2004/2009-za, ze dne 27.3.2009, platné do dne 30.11.2010, pan R. M., U., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-2005/2009-za, ze dne 27.3.2009, platné do dne 30.11.2010, pan T. M., U., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-2006/2009-za, ze dne 27.3.2009, platné do dne 30. 11. 2010, paní M. M., U., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-3289/2009-za, ze dne 29. 4. 2009. platné do dne 31. 12. 2010, pan Y. R., U., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-7806/2009-za, ze dne 20. 11. 2009, platné do dne 31. 10. 2010, pan V. R., U., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-2123/2009-za, ze dne 2. 4. 2009, platné do dne 31. 12. 2010, pan R. S., U., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-1353/2009-za, ze dne 5. 5. 2010, platné do dne 31. 5. 2011, pan I. Z., M., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-2019/2t)09-za, ze dne 27. 3. 2009, platné do dne 30.11.2010 a pan V. Z., U., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-6790/2009-za, ze dne 10. 9. 2009, platné do dne 31. 7. 2011, pracovní poměr ukončen k 6. 5. 2010, neinformovalo Úřad práce Brno-město o nenastoupení do práce cizinců, ukrajinských státních příslušníků, jimž bylo vydáno povolení k zaměstnání podle ust. 92 zákona o zaměstnanosti, nejpozději do 10 kalendářních dnů ode dne, kdy měli cizinci nastoupit, přičemž jmenovaný úřad práce byt o nenastoupení cizinců do práce informován až dne 16.11.2010, konkrétně pan I. B., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-2007/2009-za, ze dne 27. 3. 2009, zaměstnání povoleno od 1. 4. 2009 do 30. 11. 2010, pan R. K., povolení k

zaměstnání č.j.: BMA-2003/2009-za, ze dne 27. 3. 2009, zaměstnání povoleno od 1. 4. 2009 do 30. 11. 2010, paní O. S., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-5077/2009-za, ze dne 30. 6. 2009, zaměstnání povoleno Od 1. 7. 2009 do 31. 5. 2011, pan T. T., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-3269/2009-za, ze dne 29.4.2009, zaměstnání povoleno od 29.4.2009 do 31.12.2010, pan Y. Ch., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-7380/2009-za, ze dne 27.10.2009, zaměstnání povoleno Od 27. 10. 2009 do 30. 9. 2010, pan T. I., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-3265/2009-za, ze dne 29. 4. 2009, zaměstnání povoleno od 29. 4. 2009 do 31. 10. 2010, paní N. K., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-3288/2009-za, ze dne 29. 4. 2009, zaměstnání povoleno od 29. 4. 2009 do 31. 12. 2010, pan D. R., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-7381/2009-za, ze dne 27. 10. 2009, zaměstnání povoleno od 27. 10. 2009 do 30. 9. 2010, pan V. S., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-7898/2009-za, ze dne 27. 11. 2009, zaměstnání povoleno od 27. 11. 2009 do 10. 10. 2010, pan M. S., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-7382/2009-za, zaměstnání, ze dne 27.10.2009, zaměstnání povoleno od 27.10.2009 do 30.9.2010 a pan I. T., povolení k zaměstnání č.j.: BMA-7897/2009-za, ze dne 27. 11. 2009, zaměstnání povoleno od 27. 11. 2009 do 31. 10. 2010. Žalobci na základě výše uvedených skutečností byla uložena pokuta v souladu s ust. § 140 odst. 4. písm. e/ zákona o zaměstnanosti ve výši 220.000 Kč a zároveň žalobci byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Odvolací orgán své rozhodnutí odůvodnil tím, že podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že umožní výkon nelegální práce. Podle ust. § 5, písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti nelegální práci se rozumí, pokud fyzická osoba – cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona požadováno, nebo v rozporu s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve zvláštních případech. Podle ust. § 89 zákona cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván je tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání, pokud tento zákon nestanoví jinak a platné povolení k pobytu na území ČR a za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem statutárním orgánem nebo členem statutárního orgánu nebo členem družstva nebo člena statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Odvolací orgán konstatoval, že bylo prokázáno spáchání tohoto správního deliktu kontrolou provedenou ve dnech 21. 9 – 11. 11. 2010 u žalobce.

Žalovaný se dopustil dalšího správního deliktu dle ust. § 140 odst. 2, písm. d) zákona o zaměstnanosti tím, že jako zaměstnavatel písemně neinformoval příslušný úřad práce o skončení zaměstnání dalších cizinců, jímž bylo vydáno povolení k zaměstnání podle ust. § 92 zákona o zaměstnanosti před uplynutím doby, na kterou bylo povolení vydáno, a to nejpозději do 10 kalendářních dnů ode dne, kdy cizinci ukončili zaměstnání.

Odvolací orgán nesouhlasí s názorem žalobce, že cizinec, který byl vyslán na toto pracoviště na služební cestu umožňuje zákoník práce. Dle názoru odvolacího orgánu vysílání na pracovní cestu nelze v případě cizinců výkon práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání zhojit. Připustil, že cizinci jako účastníci právních vztahů vznikajících podle zákona o zaměstnanosti mají v zásadě stejná práva a povinnosti jako občané ČR, avšak zákon stanoví odchylnou úpravu v tom směru, že stanoví určité podmínky, za nichž může cizinec vykonávat práci na území České republiky. Ust. § 89 zákona uvádí, že cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území ČR, nebo je-li držitelem zelené karty za zaměstnání a přitom se považuje mimo jiné i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti členem družstva nebo členem

statutárního nebo jiného orgánu družstva nebo pro družstvo. Pokud tedy pro družstvo konají práci osoby, jejichž osobní status jim umožňuje pracovat na území ČR jediné za předpokladu, že jim je vydáno povolení k zaměstnání a jediné po dobu, po kterou platí vydané povolení k zaměstnání, je nesporné, že tyto jsou povinny konat práci dle platného povolení k zaměstnání, čímž je míněn úplný soulad výkonu práce a vydaného povolení, tj. i výkon práce v místě, které je uvedeno v příslušném povolení k zaměstnání. V opačném případě se jedná o výkon nelegální práce. Cizinec – člen družstva tudíž nemůže být vyslán na pracovní cestu k výkonu práce v místě, které není obsaženo v jeho povolení k zaměstnání, nebo-li souhlas zaměstnance s vysláním na pracovní cestu není v tomto směru jedinou podmínkou, naopak podstatnou podmínkou práce cizince na území ČR je dle zákona výkon práce v souladu s vydaným povolením k zaměstnání.

Ohledně výše pokuty dospěl k závěru, že při hodnocení správních deliktů je nutno vzít všechny okolnosti v úvahu. Delikty byly žalobcem spáchány přinejmenším z nedbalosti a proto uložení pokuty musí být rovněž v souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu a zásadou legitimního očekávání. Úřad práce správně postupoval v souladu se zásadou absorpce, když za spáchání dvou správních deliktů (dle ust. § 140 odst. 1, písm. c) a odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti) uložil pokutu za závažnější z obou prokázaných správních deliktů, tedy dle § 140 odst. 4 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Dle tohoto ustanovení lze uložit pokutu až do výše 5.000.000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas žalobu ze dne 29. 4. 2011, kde považuje výše citovaná rozhodnutí za nezákonná, neboť žalobce se vysláním členů družstva (cizinců) na pracovní cestu nemohl dopustit správního deliktu, neboť vycházel z platného znění zákona č. 262/2006 Sb. zákoníku práce v platném znění. Dle ust. § 5 odst. 3 zákoníku práce se pracovní vztahy mezi družstvem a jeho členy řídí zákoníkem práce, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. V daném případě zákon jinak nestanoví a proto se i na členy družstva jednoznačně vztahuje ust. § 42 zákoníku práce, dle kterého může zaměstnavatel vyslat svého zaměstnance právě s ohledem na ust. § 5 odst. 3 zákoníku práce, tedy i členy družstva na dobu nezbytné potřeby, na časově omezenou pracovní cestu, na místo povolené pro výkon práce, a to pouze na základě dohody se zaměstnancem (členem družstva). Žádné jiné omezení v právu zaměstnavatele vyslat zaměstnance na pracovní cestu v právním řádu České republiky není. Nelze souhlasit se závěrem žalovaného, že práce na jiném místě, než pro které bylo vydáno pracovní povolení je bez dalšího správním deliktem. V zákoně musí být jasně a určitě stanoveno, co správním deliktem je a co není. Toto stanoví pouze zákon.

Ust. § 42 zákoníku práce je ustanovením pro výjimečné případy, ustanovením lex specialis, které umožňuje zaměstnavateli vyslat zaměstnance na pracovní cestu, a to pouze s jeho souhlasem. Bez ohledu na skutečnost, zda se jedná o zaměstnance – cizince či občana ČR. Také uložení pokuty považuje za nesprávné, neboť v případě žalobce správní orgán posoudil spáchaný trestní delikt jako nejzávažnější, což tento vyvodil původně z maximální výše možné sankce. S tím žalobce nesouhlasí. Poukázal také, že zákon dává široké rozpětí sankce, konkrétně v rozmezí od 0 až do 5.000.000 Kč. Žalobce je toho názoru, že jeho jednání nemá být považováno za závažné tak, aby mu byla uložena pokuta za spáchání správních deliktů. Členové družstva měli povolení k zaměstnání a místo výkonu práce měli Brno, ale též vykonávali práci v Brně na jiném místě. Žalobce považuje pokutu za závažnou, která může ohrozit činnost družstva. Navrhl závěrem zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 1. 3. 2011 i rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Brně ze dne 12. 1. 2011 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a požádal o úhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 11. 2011 nesouhlasil s žalobními body, které směřovaly pouze k umožnění výkonu nelegální práce. Především nesouhlasil s názorem žalobce, že žádné jiné omezení kromě § 5 odst. 3 zákoníku práce v právu zaměstnavatele vyslat zaměstnance na pracovní cestu v právním řádu ČR není. Žalovaný se odvolal na právní úpravu v zákoně č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti a především nesouhlasí se závěrem, že práce na jiném místě, než pro které bylo vydáno pracovní povolení, je bez dalšího správním deliktem. Setrval na svém názoru, že žalobce umožnil výkon nelegální práce podle ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti 4 cizincům. Dále setrval na svém názoru, že zákon o zaměstnanosti a jeho úprava dává povinnost cizinci pracovat v souladu na základě vydaného povolení k zaměstnání ve smyslu § 89 zákona o zaměstnanosti, který dopadá pouze na cizince, oproti obecné úpravě pracovně právních vztahů, včetně úpravy pracovní cesty v zákoníku práce, která dopadá obecně na všechny účastníky pracovně právních vztahů. Zrušením ust. § 93 zákona o zaměstnanosti byla pouze zrušena výjimka ze zákazu vysílání cizinců na pracovní cesty v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Z tohoto pohledu došlo ke zpřísnění podmínek výkonu práce cizinců, jak je uváděno v žalobou napadeném rozhodnutí. Přitom je však nutné dodat, že nejde o absolutní zákaz vysílání cizinců na pracovní cesty, jak naznačuje žalobce v podané žalobě, nýbrž o tu skutečnost, že zaměstnanci – cizinci mohou být vysláni na pracovní cestu, avšak v souladu se svým povolením k zaměstnání, a to v místě, kam je na pracovní cestu vyslán. Co se týče výše pokuty, ta byla udělena v přiměřené výši s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí ve výši 220.000 Kč. Je toho názoru, že napadené rozhodnutí vydané v rámci odvolacího řízení je správné a v souladu se zákonem a z toho důvodu navrhuje zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán a po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel ze skutkového s právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Podle § 145 zákona o zaměstnanosti záměr zaměstnávat cizince na více místech výkonu práce projedná a povolení k zaměstnání pro více míst výkonu práce vydá Úřad práce po vyjádření krajské pobočky úřadu práce, v jejímž územním obvodu má být zaměstnání vykonáváno.

Hlava II. části čtvrté zákona o zaměstnanosti upravuje otázky spojené s povolením k zaměstnání cizince. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, který je úvodním ustanovením této části, může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky, nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zelené karty nebo modré karty, může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván po dobu ode dne vydání tohoto potvrzení do ukončení řízení o jeho žádosti o vydání zelené karty nebo modré karty.

Podle § 42 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb. zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů se pracovní cestou rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance

na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě odhody s ním. Zaměstnanec na pracovní cestě koná práci podle pokynu vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal.

Podmínku, aby cizinec byl přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání, zakotvuje § 89 zákona o zaměstnanosti. Z druhé části věty tohoto ustanovení vyplývá, že za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných v tomto případě členy družstva. Skupiny cizinců, kteří nepodléhají povinnosti získat povolení k zaměstnání jsou stanoveny zejména v § 98 téhož zákona.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že V. K., místo výkonu práce Obytné domy Pohoda Brno, vyslán v období od 2. 8. 2010 do 31. 8. 2010 a 1. 9. 2010 do 30. 9. 2010 na pracovní cestu U Leskavy, Brno-Starý Lískovec, V. M., místo výkonu práce Obytné domy Pohoda Brno, vyslán v období od 6. 9. 2010 do 30. 9. 2010 na pracovní cestu Horácké náměstí 13 Brno, I. M., místo výkonu práce Pražská 156 Brno, vyslán od 1. 9. 2010 do 30. 9. 2010 na pracovní cestu Česká 5, Brno a V. S., místo výkonu práce Brno-Žebětín, vyslán od 2. 8. 2010 do 31. 8. 2010 na pracovní cestu Chalabalova 2, Brno-Kohoutovice. Správní řízení bylo zahájeno správním orgánem I. stupně dne 20. 12. 2010, č. j. BMA-2010/22570-61-Pok. Kontrolním šetřením bylo zjištěno na základě předložených cestovních příkazů, že žalobce vyslal členy družstva specifikované výše na pracovní cesty do míst výkonu práce, které jsou v rozporu s místy výkonu práce, na která byla cizincům vydána povolení v zaměstnání.

Na základě tohoto zjištění pak bylo vydáno správním orgánem I. stupně rozhodnutí, kterým byl BAUKRA STAV, družstvo uznán vinným spácháním správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o a zaměstnanosti a podle téhož ustanovení ale odst. 4 písm. e) byla vyměřena pokuta ve výši 220.000 Kč a stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Dále byl žalobce uznán vinným ze spáchání dalšího správního deliktu podle ust. § 140 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, tento správní delikt však nebyl žalobou napaden. Soud proto věc přezkoumal pouze v mezích žalobních námitek.

V souzené věci po skutkové stránce není sporu o tom, že 4 pracovníci, resp. členové družstva byli v kontrolované době vysláni na jiné pracoviště, resp. na jiné místo výkonu práce, než bylo povoleno úřadem práce. Sporná však je právní kvalifikace tohoto výkonu práce, tj. zda lze na takovou práci nahlížet jako na práci bez povolení k zaměstnání, resp. umožnění výkonu nelegální práce či nikoliv.

Touto problematikou se zabýval Nejvyšší správní soud v Brně např. rozsudkem ze dne 22. 8. 2013, č.j. 1 As 67/2013-42. NSS shrnul, že současný zákon o zaměstnanosti mlčí k možnosti dočasného vyslání cizince k výkonu práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání. V soukromoprávní oblasti je přitom nepochybné, že zaměstnanec a zaměstnavatel se mohou na pracovní cestě dohodnout, byť třeba jen konkludentně (§ 42 odst. 1 zákoníku práce). Písemně se mohou dohodnout též na přeložení (§ 43 odst. 1 zákoníku práce). Do 31. 12. 2008 podléhaly tyto soukromoprávní úkony další veřejnoprávní regulaci dle ust. § 93 zákona o a zaměstnanosti. Počínaje 1. 1. 2009 neexistuje žádná veřejnoprávní norma, která by regulovala časově omezené vyslání cizozemského zaměstnance mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání. Z ústavního principu deklarovaného v článku 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (každý může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá) plyne, že v takovémto případě se

mohou cizozemský zaměstnanec a jeho zaměstnavatel na pracovní cestě dle své vůle dohodnout.

Dále Nejvyšší správní soud podotkl, že stávající úprava zákona o zaměstnanosti může nahrávat obcházení nebo zastírání jiného jednání, např. pokud by zaměstnavatel masivně využíval pracovněprávní institut přeložení. V takovýchto extrémních případech by byl vskutku popřen smysl povolení k zaměstnání cizince. U krátkodobé pracovní cesty však nelze v žádném případě dovozovat obcházení účelu povolení k zaměstnání. Krátkodobost pracovní cesty v projednávaném případě nebyla zpochybněna.

Protože zákon o zaměstnanosti vysílání cizinců mimo místo výkonu práce počínaje 1. 1. 2009 nijak neomezuje, nemohl žalobce umožnit výkon nelegální práce v souvislosti s pracovní cestou členů družstva krom toho nikoliv mimo místo pracovního výkonu, tj. Brno.

Krajský soud uzavírá, že pro závěr, že 4 členové družstva BAUKRA STAV ve výroku napadeného rozhodnutí uvedení, vykonávali práci v rozporu s pracovním povolením a stanovením místa výkonu práce nebyl žalovaným dostatečně zjištěn skutkový stav (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). Takový závěr totiž není možné učinit pouze na základě toho, že cizinec na základě vyslání na pracovní cestu vykonával práci mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání, aniž by bylo zjištěno, že se jednalo o pracovní cestu neodpovídající limitům stanoveným zákoníkem práce. Z důvodu této vady proto krajský soud rozhodnutí žalovaného o uložení správní pokuty zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V novém řízení žalovaný znovu rozhodne v intencích právního závěru soudu výše uvedeného.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalobci jakožto úspěšnému účastníkovi řízení přiznal právo na náhradu nákladů řízení ve výši 22.800 Kč, které je žalovaný povinen nahradit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet právního zástupce Mgr. Ing. Jiřího Hory, advokáta se sídlem Brno, Moravské nám. 15. Náhrada nákladů řízení je tvořena odměnou za právní služby, tj. za 7 úkonů po 2.100 Kč a 7x paušál po 300 Kč, celkem 16.800 Kč a úhrady soudního poplatku včetně poplatků za 5 návrhů na odklad vykonatelnosti ve výši 6.000 Kč, celkem tedy 22.800 Kč. Právní zástupce na výzvu soudu nedoručil doklad o tom, že je plátce DPH, proto DPH přiznáno nebylo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. ledna 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová